

Indledende redegørelse for retsforskrifternes indhold

Det europæiske økonomiske Fællesskab omfatter en fælles handelspolitik. Dette fremgår af EØF-traktatens principielle angivelse i artikel 3 af Fællesskabets virke, som ifølge artiklens litra b skal indebære indførelse af en fælles handelspolitik overfor tredielande. Indholdet af den fælles handelspolitik er kort angivet i traktatens artikler 110-116, der samtidig giver hjemmel for Fællesskabets institutioner til at vedtage nærmere bestemmelser om den fælles handelspolitik gennemførelse. Indtil den 15. november 1971 er således indenfor Fællesskabet udstedt omkring 30 forordninger, direktiver og beslutninger. Indholdet heraf retter sig dels på en samordning af Medlemsstaternes regler og praksis med hensyn til indførelse fra tredielande, dels på en tilpasning af Medlemsstaternes forskellige foranstaltninger til fremme af eksport til tredielande.

I 1960-61 vedtog Rådet visse beslutninger af principiel karakter om bilaterale aftalers gradvise afløsning af aftaler mellem Fællesskabet og tredielande. Disse beslutninger blev i 1962 fulgt op med vedtagelsen af et program for etablering af den fælles handelspolitik. Der opstilles heri en række samarbejdsområder. Denne opstilling er fulgt ved gennemgangen nedenfor af de hidtil vedtagne bestemmelser om den fælles handelspolitik gennemførelse.

Særligt om enkelte retsforskrifter

I. Liberalisering af importen fra tredielande.

Grundforordningen på dette område er nr. 1025/70 af 25. maj 1970. Den pålægger medlemsstaterne ikke at anvende mængdemæssige begrænsninger for importen fra lande, som ikke praktiserer statshandel, for varer henhørende under ca. 900 hele toldpositioner. Forordningens vareliste er ved tre senere forordninger udvidet og omfatter nu knap 950 af toldtariffens 1097 positioner. Alle på listen optagne varer er tidligere liberaliseret af de enkelte medlemsstater, og forordningen indebærer således en bekræftelse af det bestående fæl-

les liberaliseringsniveau. Det står de enkelte Medlemsstater frit at liberalisere yderligere varer. De varer, som ikke er omfattet af forordningens liste, er landbrugsvarer, som ikke henhører under nogen fælles markedsordning, kul- og stålunionens varer, tekstiler og varer, for hvilke der i én af Medlemsstaterne er særlige problemer.

Forordningen indeholder bestemmelser om konsultationer i et rådgivende udvalg, når udviklingen i importen af en vare frembyder fare for Fællesskabets egne producenter. Importen af den pågældende vare kan underkastes en vis kontrol, og der kan iværksættes fælles beskyttelsesforanstaltninger. I nødstilfælde kan den enkelte Medlemsstat på egen hånd træffe foranstaltninger, men Kommissionen og i sidste instans Rådet kan efterfølgende ændre disse. Kommissionen har ved beslutning af 12. maj 1971 givet Medlemsstaterne bemyndigelse til at træffe sikringsforanstaltninger ved indførslen af visse varer med oprindelse i tredielande, som er i fri omsætning i en anden Medlemsstat. Formålet er at sikre, at de restriktioner, som en Medlemsstat retmæssigt opretholder overfor visse varer fra et bestemt tredieland, ikke udhules gennem andre Medlemsstaters liberalisering. Bemyndigelsen omfatter kun midlertidige foranstaltninger og vil formentlig kun være aktuel, så længe Medlemsstaternes liberalisering er forskellig.

II. Fælles regulering af importen af varer undergivet mængdemæssig begrænsning.

Ved rådsforordning af 25. maj 1970 er indført regler om en vis samordning af Medlemsstaternes mængdebestemte restriktioner for ind- og udførsel. Reglerne gælder for kontingenter, der er fastsat ensidigt af Fællesskabet, eller som er fastsat gensidigt i aftaler mellem Fællesskabet og tredieland. Bestemmelserne retter sig på opdeling mellem Medlemsstaterne af kontingenterne og disses udnyttelse samt gensidig underretning og samråd. I en forordning af 20. juli 1970 er fastsat regler om fremgangsmåden ved forøgelse af importen til Fæl-